

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/111/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117010390
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117010390.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému W. L., nar. XX.X.XXXX v G., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm.b) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods.1 písm.c) Tr.zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 1. októbra 2019 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. júla 2019, sp. zn. 3T/35/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. júla 2019, sp. zn. 3T/35/2017, bol obžalovaný W. L. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne pod sp. zn. 2Pv 838/16 zo dňa 09.03.2017 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na skutkovom základe, že

od septembra 2013 do 03.12.2016 opakovane v mieste trvalého bydliska v G., na ulici L. I. č. XXXX/X, ale i na iných miestach minimálne trikrát do týždňa sa vyhrážal svojej družke poškodenej R. F. a to takým spôsobom, že jej hovoril že by ju najradšej zabil, že nič neznamená, že je nula, napádal ju bitím rukami, údermi po celom tele, nakoľko sa s ním chcela rozísť, keď jej povedal, že má iné ženy, pričom poškodená nikdy nevyhľadala lekárske ošetrovanie, nakoľko sa bála obvineného, že ublíži tak jej ako aj ich maloletej dcére, kde ju naposledy fyzicky napadol dňa 04.12.2016 o 00:15 hod. v mieste ich trvalého bydliska, kedy ju po príchode domov fyzicky napadol tak, že jej dal facku na líce a sotil ju na zem,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote, podaným odvolaním napadol v neprospech obžalovaného prokurátor pre nesprávnosť výroku o oslobodení obžalovaného, t. j. výrokov o vine a treste.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania poukázal na to, že vzhľadom na dôkazy vykonané v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, konkrétne na nezmenené usvedčujúce výpovede samotnej poškodenej R. F., s ktorými korešpondujú aj výsluchy svedkýň K. a K., ktorým sa chodila poškodená po útokoch obžalovaného vyžalovať, ako i fotodokumentácia zranení poškodenej, bolo spáchanie skutku obžalovaným napriek jeho popierajúcim výpovediam preukázané. Znalecký posudok a výsluch znalca zodpovedali iba na otázku, či konanie obžalovaného mohlo spôsobiť poškodenej psychické či fyzické príkorie a či bola poškodená obžalovaným týraná. V danom prípade takáto skutočnosť znaleckým posudkom preukázaná nebola, avšak konštatovanie znalca, že úlohu agresora

a obeť si obžalovaný a poškodená v priebehu spolužitia vymieňali, nie je možné zároveň chápať tak, že obžalovaný skutok kladený mu za vinu nespáchal. Ak sa obžalovaný pri takto chápanej výmene úloh s poškodenou cítil byť sám poškodeným, mohol kedykoľvek podať trestné oznámenie, keď pritom k takémuto kroku došlo až zo strany poškodenej, kedy už útoky a vyhrážky obžalovaného voči jej osobe boli neúnosné. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín a aby podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 16. augusta 2019, vykonal dňa 1. októbra 2019 verejné zasadnutie, na ktorom preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorom napadnutého výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel o výpovede obžalovaného W. L., o svedecké výpovede samotnej poškodenej R. F., svedkov E. K., W. K., R. I. F., O. F., L. F. (všetko bratia poškodenej), V. L. i O. W., ako aj o zistenia a závery vyplývajúce zo znaleckých posudkov znalca PhDr. F. Z., znalca z odboru psychológie, klinickej psychológie detí a klinickej psychológie dospelých, včítane výpovede tohto znalca na hlavnom pojednávaní a listinné dôkazy, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal. Na ich podklade dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom uvedeným v napadnutom rozsudku. Tieto svoje skutkové zistenia a právne závery v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vecne správne a veľmi podrobne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Jeho rozhodnutie o oslobodení obžalovaného W. L. spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. pre skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm.b) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods.1 písm.c) Tr.zák. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal tento skutok a že by ho spáchal obžalovaný W. L., je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje. Nad rámec argumentov uvádzaných súdom prvého stupňa krajský súd poukazuje na závery znaleckého posudku znalca PhDr. F. Z., ktorý aj na hlavnom pojednávaní potvrdil, že konaním obžalovaného voči poškodenej, ktorej všeobecná psychologická vierohodnosť u jej osoby nie je zachovaná a ktorej špecifická vierohodnosť je znížená - pritom nemá primeraný reálny pohľad pri hodnotení svojej osoby a má tendenciu k fabulácii - nebolo poškodenej spôsobované fyzické ani psychické utrpenie, poškodená nepociťovala konanie obžalovaného ako ťažké príkorie a v rámci ich vzájomného disharmonického stavu (obžalovaného a poškodenej) si obaja úlohu tzv. násilníka a obeť navzájom striedali, pričom s uvedenými závermi znalca korešpondujú aj svedecké výpovede všetkých troch bratov poškodenej, obidvoch rodičov obžalovaného a pritom dôkazy, na ktoré poukazoval prokurátor vo svojom odvolaní - svedecké výpovede E. K. a W. K., boli iba výpoveďami týchto svedkýň o tom, čo im mala povedať poškodená.

Súd prvého stupňa na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil, že vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia. Podľa jednej, prezentovanej obžalobou, sa mohol žalovaný skutok stať a mohol ho obžalovaný W. L. spáchať spôsobom uvedeným v obžalobe. Avšak podľa druhej, prezentovanej obhajobnými tvrdeniami a výpoveďami obžalovaného W. L. a veľmi podrobne vykonanými dôkazmi súdom prvého stupňa a z nich vyvedenými závermi okresného súdu, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa skutok uvedený v obžalobnom návrhu nestal a obžalovaný ho teda nespáchal.

Vykonané dôkazy teda nielenže pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie (možnosti) skutkového riešenia, ale zároveň nepostačujú na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o tejto podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z uvedených dvoch verzií (možností) zodpovedá skutočnosti. Záver o vine musí byť totiž založený na jednoznačne zistených a bezpečne preukázaných faktoch a nie na domnienkach založených na pravdepodobnosti, v danej veci konkrétne prezentovaných v písomnom odôvodnení odvolania prokurátorom iným, pritom výlučne v neprospech obžalovaného, hodnotením dôkazov než aké urobil súd prvého stupňa. Takýto záver nemožno však vyvodiť len na podklade dôkazov, na ktoré poukazoval v odvolaní prokurátor, keď tieto dôkazy i ďalšie vo veci súdom prvého stupňa vykonané dôkazy a z nich predovšetkým obhajobné tvrdenia obžalovaného i dôkazy, na ktoré poukázal súd prvého stupňa, pripúšťajú aj druhú, protichodnú a vylučujúcu verziu (možnosť), podľa ktorej sa skutok uvedený v obžalobnom návrhu nestal a obžalovaný ho teda nespáchal. Dôkazy z prípravného konania i z hlavného pojednávania, na ktoré poukazoval v odvolaní prokurátor, umožňovali vyvodzovať len podozrenie, že žalovaný skutok sa mohol stať spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a že ho obžalovaný mohol spáchať, ale zároveň, najmä keď vykonané dôkazy pripúšťajú záver aj o druhej možnosti skutkového riešenia, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a keď nevylučujú jeho obhajobu, že nekonal spôsobom uvedeným v obžalobnom návrhu a žalovaný skutok sa nestal, nepostačujú na jednoznačný a nepochybný záver o jeho vine.

Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva totiž nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obvinenému musí byť vina preukázaná. Vzhľadom na to, že nebolo možné jednoznačne a bez pochybností určiť, ktorá z dvoch možností skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, okresný súd správne zvolil tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a podľa § 285 písm. a) Tr. por. ho spod obžaloby oslobodil. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. prichádza do úvahy práve vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o niektorej skutočnosti, trvajú, a tak je tomu aj v posudzovanom prípade, aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných a potrebných dôkazov na náležité zistenie skutkového stavu. Okresný súd takto postupoval, preto jeho záver o oslobodení obžalovaného W. L. zodpovedá stavu veci a zákonu.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než ako to urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa, k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne a veľmi podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Krajský súd napokon len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o ňom a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v druhostupňovom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S právnymi námietkami prokurátora okresnej prokuratúry sa súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí veľmi podrobne, riadne a náležitým spôsobom vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné, preto odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.